

ἄλειμμάτωμαν τό, Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἄ λ ε ι μ μ α τ ὠ ν ω .

Ἄρτυσις φαγητοῦ διὰ λίπους ἔνθ' ἄν. : Τῇ φαεῖ
 τ' ἄλειμμάτωμαν.

ἄλειμματῶνω Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)
 ἄλειμματῶνου Θράκ. (Μάδυτ.) ἄλειμῶνω Ἀπουλ. (Καλημ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄ λ ε ι μ μ α . Τὸ ἄ λ ε ι μ μ ὠ ν ω ἔκ τῃς
 ὀνομαστ. τοῦ ἐνικοῦ.

1) Ἀρτύω φαγητὸν διὰ λίπους Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

2) Ἀλείφω ἢ κηλιδῶνω τι διὰ λίπους Πόντ. (Τραπ.

καλ.) γ) Ἀλείφω Ἀπουλ. (Καλημ.) : Τὸνε ἄλειμῶνει

μαι. 2) Παχύνω, καθίσταμαι εὐτραφής, συνήθως ἐπὶ

ζῶων Θράκ. (Μάδυτ.) : Ἀς τοῦ σφάξουμι τοῦ πρόβατοῦ μας,

γιατί πουλὺν ἄλ'μμάτουσι.

ἄλειμμοφωτῖᾱ ἢ, ἀμάρτ. ἄλειμμονφοντιᾱ Θράκ.
 ἄλ'μμουφοντιᾱ Θράκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄ λ ε ι μ μ α καὶ φ ω τ ῖ ᾱ . Τὸ α' συνθετ.
 ἔκ τῃς ὀνομαστ. τοῦ ἐνικοῦ.

Ἀ λ ε ι μ μ α τ ο κ ἔ ρ ι , ὁ ἰδ.

ἄλειῶ τό, Σῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄ λ ε ι ᾱ .

Ἀ λ ε ι ᾱ : Πάμε 'ς τ' ἄ λ ε ι ᾱ . Συνών. ἄ λ ε ι ᾱ 1.

ἄ λ ε ι π α σ τ ο ς ἐπίθ. Πελοπν. (Καρδαμ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. * λ ε ι π α σ τ ὸ ς < λ ε ι -
 π ᾶ ζ ω .

Ὁ μὴ δυνάμενος νά λείψῃ, ἀναπόφρευκτος.

ἄ λ ε ι τ ο ῦ ρ γ η τ ο ς ἐπίθ. κοιν. ἄ λ ε ι τ ο ῦ ρ γ η τ ο ς Λυκ.
 (Λιβύσσ.) ἄ λ ο υ τ ο ῦ ρ γ η τ ο ς Ἰων. (Κρήν.) Μεγίστ. Σύμ.
 ἄ λ ο υ τ ο ῦ ρ κ η τ ο ς Κύπρ. Ρόδ. ἄ λ ε ι τ ο ῦ ρ ζ η τ ο ς Κάλυμν. ἄ λ ε ι -
 τ ρ ο ῦ ρ η τ ο ς Κρήτ. Πελοπν. (Λάστ.) κ. ἄ. ἄ λ ε ι τ ρ ο ῦ ρ η τ ο ς Ἡπ.
 Ἰος Κάσ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μεσσ.) κ. ἄ.
 ἄ λ ο υ τ ρ ο ῦ ρ η τ ο ς Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Νίσυρ. ἄ λ ε ι τ ο ῦ ρ γ ῶ ς
 Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄ λ ε ι τ ο ῦ ρ γ η τ ο ς = ἀπηλλαγμένος λει-
 τουργιῶν, ἥτοι βαρειῶν τινων δημοσίων εἰσφορῶν. Αἰ
 σημερινὰ σημ. ἀπὸ τῆς χριστιανικῆς λατρείας.

1) Παθ. ὁ μὴ λειτουργούμενος, ὁ ἄνευ λειτουργίας
 μένων, ἐπὶ ναοῦ, εἰς τὸν ὅποιον δὲν τελεῖται λειτουργία
 κοιν. : Ἐκκλησιᾷ ἄ λ ε ι τ ο ῦ ρ γ η τ η πολλαχ. Ἐμ'κι ἄ λ ε ι τ ο ῦ ρ γ ῶ
 ἢ ἱκκλησιᾷ μας τὴν Κυριακὴ Αἰτωλ. Ὀλόδροσες πρασινάδες
 καὶ χλωρασιές κρύβουν 'ς τὰ χλοερὰ βάθη τους τὸ ἐκκλησιδάκι
 τὸ ἄ λ ε ι τ ο ῦ ρ γ η τ ο ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 116 || Ἄσμ.

Ἐμίσσεψες καὶ μ' ἄφησες σὰν βιόλα μαραμμένη,
 σὰν ἐκκλησιᾷ ἄ λ ε ι τ ο ῦ ρ γ η τ η , σὰν χώρα γκρεμισμένη

Πελοπν. (Ἀργολ.)

Σηκώνεται τσ' ἔ λ υ ε ρ ῇ σὰν παραλοῖσμένη,
 σὰν ἐκκλησιᾷ ἄ λ ο υ τ ο ῦ ρ γ η τ η , σὰν κάστρο κουρσεμένο
 Μεγίστ.

Ὅπου μ' ἐφίλειε τσ' ἤλεε ποτὲ δὲ μ' ἀπαρνεῖται
 τσαὶ τῶρα μ' ἀπαρνήθησε σὰν καλαμῆδ' 'ς τὸν κάμπο,
 σὰν ἐκκλησιᾷ ἄ λ ε ι τ ρ ο ῦ ρ η τ η , σὰ χώρα κρουσεμένη

Ἰος

Ἐρημον, ἄ λ ο υ τ ο ῦ ρ κ η τ ο ν τῷ ἀπὸ πολλοῦ κλεισμένον,
 μέσα 'ς τ' ἀγκάθκια τὰ πυκνὰ φραμένον τθαὶ χλωσμένον

(ἐνν. τὸ ἐκκλησιδάκι) Κύπρ. β) Ὁ μὴ καθιερωθεὶς, ὁ
 μὴ ἁγιασθεὶς διὰ λειτουργίας πολλαχ. : Ἀ λ ε ι τ ο ῦ ρ γ ῶ ῖ εἰκόνα
 Αἰτωλ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Νομοκάν. 1,87 (ἐκδ. JCote-
 lerius) «εἴ τις ἱερεὺς οὐ λειτουργήσῃ, ἀλλὰ φάγῃ τὰς
 προσφορὰς ἄ λ ε ι τ ο ρ γ ῆ τ ο ς, ἐπιτίμιον ἔχει χρόνον ἕνα
 μετανοίας». γ) Τὸ θηλ. ἄ λ ε ι τ ο ῦ ρ γ η τ η Θράκ. (Σηλυβρ.
 Τσανδ.) καὶ οὐδ. ἄ λ ε ι τ ο ῦ ρ γ η τ ο Ἡπ. (Δρόβιαν.) Θράκ. (Τσανδ.)
 οὐσ., ἀραβόσιτος, ὅστις δὲν δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ
 εἰς τὴν παρασκευὴν ἄρτου τῆς λειτουργίας, διότι οὗτος
 πρέπει νὰ εἶναι καθαρὸς ἐκ σίτου (τὸ θηλ. κατ' ἔλλειψιν
 τοῦ οὐσ. προσφορὰ ἐσήμαινε κατ' ἀρχὰς τὴν προσφορὰν,
 ἢ ὅποια δὲν παρεσκευάζετο ἐκ σίτου καθαροῦ καὶ ἐπομένως
 δὲν ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιηθῇ εἰς τὴν τέλεσιν λειτουρ-
 γίας, βραδύτερον δὲ κατήντησε νὰ σημαίνει τὸν ἀραβόσι-
 τον, ὅστις εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀκατάλληλος εἰς τὸν σκοπὸν
 τοῦτον, τὸ δὲ οὐδ. ὁμοίως κατ' ἔλλειψιν τοῦ οὐσ. ἀλεύρι,
 ὅποιον ἐνν. τὸ ἐξ ἀραβοσίτου) : Ἐ χ ε ι μέσα καὶ ἄ λ ε ι τ ο ῦ ρ γ η τ η
 τὸ ἀλεύρι Σηλυβρ. δ) Ὁ μὴ μεταβαίνων εἰς τὸν ναὸν
 πρὸς ἀκρόασιν τῆς θείας λειτουργίας καὶ γενικῶς ὁ ἐξ
 ἀδιαφορίας παραμελῶν τὴν ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν
 καθηκόντων Ἰων. (Κρήν.) Κάλυμν. Μεγίστ. Νίσυρ. Πελοπν.
 (Ἀρκαδ. Λακων. Λάστ. Μεσσ. κ. ἄ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. :
 Χριστιανὸς ἀ λ ο υ τ ρ ο ῦ ρ η τ ο ς Νίσυρ. ε) Ὁ μὴδὲν ἱερὸν καὶ
 ὄσιον ἔχων, ὁ σκληρὸς, ἄσπλαχνος, φιλάργυρος καὶ γενι-
 κῶς ὁ ἀλιτήριος, ὁ μεστὸς πάσης κακίας Ἀθῆν. Ἀνδρ.
 Ἡπ. Θεσσ. Κάσ. Κρήτ. Μεγίστ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γορτυν.
 Λακων. Λάστ. Συκεῖα Κορινθ. κ. ἄ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. :
 Βρὲ τὸν ἄ λ ε ι τ ο ῦ ρ γ η τ ο - τὴν ἄ λ ε ι τ ο ῦ ρ γ η τ η ! (ἐκφρασις ἀπο-
 στροφῆς καὶ ἀπεχθείας) Ἀθῆν. Πελοπν. κ. ἄ. Τί ἄ λ ε ι -
 τ ο ῦ ρ γ ῶ ς κόσμους εἶναι μὴ ρουτῆς ! Αἰτωλ. Σοῦ 'ν' ἕνας
 ἄ λ ε ι τ ο ῦ ρ γ ῶ ς , ὅ,τ' νὰ χαλέψ'ς, πουτὲ δὲ σ' δίψ' τίποντα
 αὐτόθ. Τί πῶρ' μέν'ς ἀπ' ἄ λ ε ι τ ο ῦ ρ γ ῶ ς ἀνθροπου ! αὐτόθ.
 || Ἄσμ.

Γιὰ 'ες τὴν ἄ λ ε ι τ ρ ο ῦ ρ η τ η , λόγια ποῦ μοῦ τὰ λέει !

ἄμε, καλή, κι ὥς μ' ἤκαψες, πάντα καμένη νά 'σαι !

(ἔς = δές, ἰδὲ) Κάσ. Πβ. ἀ μ ε τ ᾱ λ α β ο ς . ς) Μεταφ. ὁ
 βόρειος ἄνεμος (ὠνομάσθη οὕτω διὰ τὴν σφοδρότητά του
 καὶ τὸ δριμύ ψῦχος) Μακεδ. (Θεσσαλον.) 2) Ἐνεργ.
 ὁ μὴ ἐκτελέσας τὴν θεῖαν λειτουργίαν, ἐπὶ ἱερέως Λυκ.
 (Λιβύσσ.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ. ἄ.) : Ὁ παππᾶς ἔφυγε ἄ λ ε ι -
 τ ο ῦ ρ γ η τ ο ς Ἐρμούπ. || Παροιμ. Παρὰ παππᾶς σκουτουμένους
 κάλλια παππᾶς ἄ λ ε ι τ ο ῦ ρ γ η τ ο ς (προτιμότερον νὰ μὴ λειτουρ-
 γήσῃ ὁ ἱερεὺς παρὰ νὰ φονευθῇ, ἥτοι δύο κακῶν προκει-
 μένων τὸ μὴ χεῖρον βέλτιστον. Εἰς τὴν παροιμ. πάντως
 ὑπόκειται διήγησίς τις) Λιβύσσ.

ἄ λ ε ι φ η ς ἐπίθ. Ἰόνιοι Νῆσ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄ λ ε ι φ ὠ .

Ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα νὰ ἀλείφεται : Παροιμ. Ἀ λ ε ι φ η ς
 ἐν' ἀβγὸ ἔφαγε κι ἀ λ ε ι φ τ η κ ε ὥς τὸν κόλο (ἐπὶ τοῦ φύσει
 ἀδεξίου καὶ ρυπαροῦ, ὅστις δὲν δύναται νὰ διατηρήσῃ
 ἑαυτὸν καθαρὸν, καταρρυπαίνεται δὲ καὶ ἂν ἐν ὄν λάβῃ
 εἰς χεῖρας, ἢ ἐπὶ τοῦ ἀναστατοῦντος τὰ πάντα πρὸς ἐκτέ-
 λεσιν ἀσημάντου ἔργου. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,446).

ἄ λ ε ι φ τ ῆ ρ ι τό, ἄ λ ε ι φ τ ῆ ρ ι ν Πόντ. (Οἰν.) ἄ λ ε ι φ τ ῆ ρ ι
 Πόντ. (Οἰν.) — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄ λ ε ι φ ὠ . Πβ. καὶ ἀρχ. οὐσ. ἄ λ ε ι π τ ῆ ρ ι ο ν .

Τεμάχιον ἐριούχου ὑφάσματος, διὰ τοῦ ὁποίου σαπω-
 νίζουν τὸ σῶμα οἱ λουόμενοι Πόντ. (Οἰν.) Πβ. σ α π ο ν -
 ν ι σ τ ῆ ρ ι .

